

Світлана Левицька: «Операційна – найкраще місце на землі»

Кажуть, що через хорошу технічну оснащеність тамтешніх медичних закладів жінки-хірурги у розвинутих країнах є досить поширеним явищем. В Україні подібне було хіба після Другої світової, бо вже за десяти років опісля жінок у вітчизняній хірургії траплялися лічені одиниці. І хоча з тих пір ситуація дещо змінилася, проте й до сьогодні представниця прекрасної половини людства зі скальпелем за операційним столом усе ще велика рідкість. Яскравим взірцем наразі рідкісної для жінок професії є **доктор медичних наук, професор курсу отоларингології кафедри дитячої хірургії та отоларингології Буковинського державного медичного університету Світлана Анатоліївна Левицька**, яка працює у ЛОР-відділенні Чернівецької міської лікарні №2. Зустрівши її поза лікарняними стінами, навіряд чи здогадаєшся, що ця чарівна елегантна жінка – блискучий хірург, кожен рух якого чітко вивірений, а рішення – швидкі й точні.

Визначалася між медициною і юриспруденцією

Зважаючи, що батько пані Світлани є відомим у місті лікарем, котрий багато років очолював урологічне відділення обласної лікарні, може здатися, що її шлях у професію був визначений наперед. Однак насправді дівчина довго вагалася між медициною та юриспруденцією, яка приваблювала можливість обстоювати справедливість. Медицина врешті взяла гору і після школи Світлана поступила до медінституту. Навантаження його студентів

кала, – дотепно обстоює справу життя Світлана Анатоліївна. – Якщо ж серйозно, то рівнозначно важливими є всі напрямки хірургії, аналогічно до того, як для повноцінної роботи людського організму важливі всі його органи і системи. А специфіка отоларингології у тому, що доводиться працювати у вузьких каналах і порожнинах, з іншим інструментарієм, поєднувати хірургію, терапію, педіатрію, лікування інфекцій тощо.

Попри те, що як і скрізь у хірургії, Світлані Анатоліївні доводиться годинами бути на ногах і у безперервній напрузі доки триває операція, у будь-яку хвилину бути готовою кинути все вдома і мчати до пацієнта, якщо у того трапляється ускладнення, часом повертатися з роботи о 4-й ранку, свою професію вона не проміняє на жодну іншу.

- Операційна для мене найкраще місце на землі. Поруч – надійна бригада і там відчуваєш себе творцем, маючи змогу зробити для людини щось корисне. Тому операційна чимось подібна до американських гірок, бо це – суцільний адреналін і задоволення. Задоволення від того, коли гарно виконав свою роботу, а щоб її робити добре, потрібно оперувати щодня.

Першого пацієнта запам'ятала на все життя

Ще на перших курсах медінституту визначившись із майбутньою спеціальністю, всю практику, яка була у вузі, Світлана проходила у відділенні батька. Та єдиною «преференцією» доньки завідувача було те, що як вона заходила вранці до операційної, то їй дозволяли розмиватися лише у самому кінці дня, коли закін-

«Тільки-тільки почала працювати інтерналом, коли лікар, який ішов у відпустку, залишив мені важкого хлопчика, прооперованого після менінгіту. Казав, що там немає вже нічого страшного і потрібно лише «там і там промити та зробити те-то». Легко було йому говорити, а я ж тоді ще тільки наділа рефлектор і до пуп-

зі моря. Замість цього волю ходити по горах, долати кілометри і милуватися довколишньою красою». Відволікає її від роботи також вишивка і бісероплетіння. У вільну хвилину С. Левицька вишиває нестандартні картини, які роздаровує друзям. Вишивка й плетіння з бісера прикраса та оздоблення ним кватирок

ДОСЬЄ

Світлана Анатоліївна Левицька

Лікар вищої кваліфікаційної категорії зі спеціальності «отоларингологія» та «дитяча отоларингологія».

Автор 124 наукових праць, з них – 47 статей, опублікованих у фахових наукових виданнях, рекомендованих ДАК України, 2 навчальних посібників, 6 патентів на винахід України, 6 раціоналізаторських пропозицій.

Народилася у Чернівцях.

За гороскопом Риби, хоча через те, що народилася восьмимісячною, має в характері деякі риси Овна.

У людях цінує щирість, а найбільше не терпить підлість і лукавство.

Вчилася у школі №6 м. Чернівців, в одному з перших у місті фізико-математичних класів, на базі яких згодом створили профільний ліцей №1.

У цьому ж класі познайомилася з майбутнім чоловіком. Через інтенсивне навчання Світлани в медінституті, на побачення ходили у вихідні, тож чоловік наперед знав, якою неспокійною буде професія дружини.

Дуже любить працювати з дітьми, заряджається від них позитивом.

Оскільки серед її студентів є іноземці, досконало опанувала англійську: володіє нею на рівні В2.

Єдина донька С. А. Левицької пішла шляхом свого тата і

завжди було більшим, ніж в інших чернівецьких вишах, проте вчитися дівчині дуже подобалося. З першого курсу вона захопилася ще й нау-

чувалися всі операції. «Це був безцінний досвід, – пригадує С. Левицька. – Тому широкі вдячна за науку лікарям урологічного та хірургічного

ковою діяльністю. Спочатку відвідувала науковий студентський гурток з біології, а пізніше стала чи не єдиною дівчиною у хірургічному. Крім батька, любов до цієї спеціальності їй прищепив керівник гуртка професор І. Ю. Полянський, а отоларингологію вподобала завдяки іншому своєму викладачеві – Миколі Миколайовичу Казимірку.

Робота в операційній немов американські гірки

Трапляється, що отоларингологію зневажливо називають спеціальністю по шмарклях, але це не так. Насправді саме вона є королевою хірургії, бо тільки ЛОР-лікар носить на голові корону у вигляді дзер-

відділень обласної лікарні й викладачам кафедри хірургії. Практичні навички – це те, чого, на жаль, сьогодні так бракує нинішнім інтернам».

Пані Світлана знає про це не з чужих слів. Одразу після інтернатури, яку проходила в ЛОР-відділенні обласної лікарні, вона поступила до аспірантури і відтоді поєднує практичну лікарську діяльність з викладацькою. Таким чином мимоволі об'єднала професії обох батьків, адже мати Світлани Анатоліївни все життя пропрацювала вчителем, викладаючи у школі математику.

За двадцять років роботи через руки хірурга Левицької пройшли сотні чи й тисячі пацієнтів, однак першого вона все одно пам'ятає.

Тя дивитися не вміла, не те що промивати. Та з допомогою колеґ із усім упоралася». Так само пам'ятними є складні випадки. Наприклад, коли після тонзилектомії у дорослого чоловіка несподівано розпочалася велика кровотеча, яку зупиняли дванадцять годин поспіль. Або юнак із Чернівців з поєднанням гаймориту з етмоїдитом, хвороба якого так швидко прогресувала, що пункції зовсім не допомагали і пазухи буквально миттєво заповнювалися гноем. Хлопця оперували на Південно-Кільцевій, в обласній лікарні, його виходжували у реанімації, проте врешті все закінчилося добре.

Вік пацієнтів, прооперованих С. Левицькою, також буває дуже різним. Від тих, хто щойно лише прийшов у світ, маючи всього 21 день від роду, до 86-літніх. «Стареньку жінку були змушені оперувати через пухлину, яка могла виявитися злоякісною. Попри всі ризики як для хірурга, так і для анестезіолога, операція пройшла успішно, а оскільки пацієнтка була великим оптимістом, вона швидко відновилася».

Якщо постійно не вчишся, будеш відкинутий назад

Одужанню пацієнтів, крім її професійних умінь, не менше сприяють людські чесноти Світлани Анатоліївни. Вона належить до тих лікарів, які допомагають хворим навіть словом і самою своєю присутністю. Бадьора, енергійна та жартівлива, вона наче випромінює впевненість, що з хворим буде все гаразд і його болячки швидко підуть геть.

Самій пані Світлані бути завжди у тонусі допомагають гори і рукоділля. «Не терплю статичного відпочинку на кшталт лежання на бере-

мимоволі тренує чутливі пальці хірурга, тобто, навіть її хобі мимоволі пов'язано з улюбленою професією. А щоб бути у ній на рівні вимог часу, фахово рости, Світлана Анатоліївна, незважаючи на всі свої регалії, постійно вчиться. «Коли після розвалу СРСР впала «залізна завіса» і з'явилася можливість дізнатися як працюють колеґи на Заході, зрозуміла, що між нами справжня прірва. Не тому, що за кордоном усе дуже добре, а у нас все погано, бо буває, що і навпаки. У чомусь ми були кращі організаційно, краще вели якісь патології, тому не можна цілком відкидати і ганити нашу систему охорони здоров'я. У чому вони нас однозначно випереджають, то це у технічному забезпеченні, внаслідок чого їхня хірургія є менш інвазивною». Аби перейняти кращий досвід, вивчити нову методику, тактику, елемент С. Левицька не гребує жодною можливістю поїхати на на-

вчиться у Києво-Могилянській академії на програміста.

Любить готувати, особливо – пекти, має свій зошит рецептів, якими обмінюється з батьком – також завзятим кулінаром.

Захоплюється вирощуванням домашніх рослин, від засила яких, сміється, незабаром їм із чоловіком у квартирі вже не стане місця.

вчання (здебільшого, звісно, своїм коштом). Адже, переконана, у медицині не можна зупинятися на досягнутому, інакше будеш відкинутим назад. «Це як на гірському стрімчачку, де не виходить стояти на місці. Дерешся вгору, або падаєш вниз: іншого варіанту немає», – наводить порівняння хірург С. Левицька, водночас розкриваючи власне професійне кредо.

Анна ГАРГАЛЯ

